

CINE E DE VINĂ

- filă de FILM –

Ben Todică

Nu pot dormi. E 4 am. Încerc de vreo câteva zeci de luni bune, chiar ani poate să mă reconectez cu Nefertiti. Am zburat cu balonul pe deasupra ruinelor Egiptului și din orașul Cairo nu au rămas decât munți și dealuri de cărămizi și moloz erodat de ploile ce au urmat după războiul din Orientul Mijlociu. Nu știu ce a fost că de câțiva ani am fost prizonierul casei mele scufundate în crăpătura pământului la un kilometru adâncime după cutremurul din 2021. A avut loc o ciocnire nucleară acum doi ani, azi fiind 2026. Parcurg dealuri de cărămizi aurii, albaștrii și roșiatice când îmi spun ghidului să mă ducă la ruinele piramidale care se vedeau intacte cunoștințelor mele.

Totul e pustiu. Nici țipenie de om. Am așezat cortul și am hotărât să dorm aici. Dacă nici la noapte nu o voi întâlni, va trebui să plec în România la minele din Ciudanovița. Va trebui să cobor din nou la 500 de metri adâncime însă acum toată mină e inundată. Va trebui să înot, să cobor în adâncuri și pentru asta am nevoie de un costum militar că acelea folosite la explozia conductei de gaz rusești Nord Stream din Marea Baltică. Sigur sunt deja de vânzare la negru precum armamentul în lumea treia. Dar norocul meu vine de la Constanța, de la niște amici americani care îmi aranjează un echipament de ultima clasa care vine și cu un dron submarin electric să mă scape de pedalat.

După calculele mele, pe uscat mi-ar lua vreo 3 ore ca să ajung din și prin puțul de aeraj de lângă Sălașul Babei Anca și spatele atelierului mecanic unde lucrase Nana Ioța și a murit prietenul copilăriei mele Bonchiș Emilian sugrumat de gât de Universalul strungului la două noaptea în schimbul 3. Sigur turla puțului nu mai există ci doar o crăpătură de pământ făcută de presiunea apei după ce a fost astupat. Acum se adapă vacile când trec pe acolo. Noua generație habar nu are de unde aduce apa. Am o grămadă de bagaje pe care am să le las la fratele meu Ghiță din zona gării, însă echipamentul necesar scufundării am aranjat cu mecanicul de locomotivă, fiul familiei de mecanici care mă țineau în gazdă cât am studiat la seral, și lucrat ca sudor la minele din Ciclova unde treceam dealul dis de dimineață și reveneam pentru clasele de la ora 5 la 9 ale liceului de Matematică. Calea ferată nu mai e atât de regulată ca în vremurile comunismului și o să oprească trenul unde o să debarc și tot așa la întoarcere când o să-i dau semnal, o zi, două ca să mă ridice. În bănăteni am o mare încredere chiar dacă oamenii nu mai sunt ca uniți pe vremuri. De ce oare?

Am săpat o groapă în tufe de unde am ascuns rucsacii goi și restul accesoriilor. Le-am acoperit cu frunze uscate și măracini și echipat militar am intrat în văgăuna apei și strecurându-mă am dat drumul la motoare și lumini și am început scufundarea. Puțul fiind betonat s-a menținut în bună formă chiar și după 37 de ani. Trebuie să cobor până la orizontul „0”, și apoi pe galerie până la suitorul de lângă Nișa Artificierilor. Pe urmă 30 de metri în sus până ajung la lacul verde unde am întâlnit-o acum 40 de ani.

Înainte de scufundare am verificat busola pentru orientare spre complexul de sortare a maistrului Cârje Nicolae unde a fost prima mea angajare după absolvirea Școlii profesionale UCMMA Bocșa ca sudor în echipa lui Nenea Giukin ca să nu ies din puț în direcție greșită la orizontul „0”. Zero însemnând nivelul mării marcat și pe altometrul din dotare. Costumele subacvatice de azi ale soldaților americani sunt supradotate și cobor precum Mary Poppins cu dronul deasupra capului pentru a-mi controla viteza de coborâre accelerată de gravitația pământului. Pereții sunt complet albi zidiți din bolțari de ciment imenși turnați de puscărișii de pe Golgota și se vedeau pe mișcările mistriei cimentului liant dintre bolțari că erau amatory, însă cu dorința de supraviețuire. Câte o inscripție ici și colo cu „Trăiască Partidul Muncitoresc Român!” în roșu sau „Poporul și Comunismul Rus, prietenie ne-au adus!” Un sentiment care mi se transmite și mie acum „cumva” coborând în acest tub luminat de lanterna digitală laser care pare ca o macaroană rotundă cu diametrul de 5 metri iar eu ca un gunoi care plutește înspre abisul alb infinit. Au murit unsprezece mineri aici. Îngropați cu popă. Sigur că distrugând religia, trebuia înlocuită această comuniune cu ceva ca să ne țină împreună și aceasta lipsă se simte puternic în Vest de când cu distrugerea religiei și a încurajării individualismului în așa fel încât nici vecinii de apartament nu mai comunică între ei. Câte un schelet de reptilă, pasăre și mai adineaori o pisică neagră, sper să îmi poarte noroc. Cine știe cine o fi înecat-o că părea înfricoșată și mai jos, iată și o capră umflată burduf precum cimpoiul lui Lăceanu. Am trecut deja de câteva orizonturi și norocul meu este că aceste porți nu sunt construite să închidă perfect intrarea în Galerii ci au fost construite ca protecție pentru vremurile uscate și populate și deci, fiind ferecate eu acum plutind, mă pot strecura pe deasupra lor ca să pătrund înăuntru cum o fac chiar acum când altometrul îmi indică nivel zero. Ating armăturile căii ferate. Sunt foarte alunecoase datorită algelor microorganismelor care în toți acești zeci de ani au creat un film de protecție în jurul materiei solide. Trebuie să fiu atent să nu produc prea multe tulburări de curenți marini ca să pot avea câmp deschis de vedere. Recunosc vagonetele abandonate chiar și de atunci pe când le priveam sub lumina lanternei aștepându-mi ortacii ca să coboare din suitorul vecin unde montau burlane de aeraj desenele construite de rugină pe burțile imense ale vagonetelor. Vedeam tot felul de strigoi și eroi de filme macabre sau chiar imagini științifico-fantastice a noii lumi pe care le-am mai văzut recent în fotografiile marelui Robert Horvath expuse la New York în expoziția Institutului Mihai Eminescu. În fața mea pe galerie apare ușa de aeraj care era destinată să ajusteze curenții de aer în subteran. Știu că după ea la vreo 50 de metri e suitorul meu.

Când dau să deschid, o lovitură puternică rupe prin lovitura unui cap de taur câteva din scânduri și își face apariția un cap mare de Pitton, de șarpe. Am înghețat, însă ca prin miracol costumul meu militar a declanșat o descărcare electrică de zeci de mii de volți și acesta ca paralizat a întins-o în întuneric. Un costum dotat cu tizer ca protecție subacvatică împotriva prădătorilor marini. Numai la asta nu m-am mai gândit. Sigur de acum speriat de lighioană și de astfel de pericol, dar încurajat de echipamentul din dotare; cuțit, pistol, incendiar etc. am ajuns la suitor. Treptele se fărâmițează la atingere, așa că pornesc dronul să mă însurubeze finuț în suitor. După 20 de metri, încep să zăresc intrarea accentuată de lumina verde familiară mie când deodată piciorul drept îmi e înșfăcat de o gură puternică. Întorc privirea și ochii înfioratori ai șarpelui îmi pătrund în priviri prin razele lanternei mele. Ce face tizarul? De ce nu reacționează? Nu s-o fi reîncărcat? Mă întreb și în acel moment o furcă în trei se înfinge în gâtul șarpelui. Acum sunt

12 suflete duse! Mă trezesc zicând...„Nu! Greșești Ben!” O voce tunet. „Sunt 27 acum.” Poseidon mă invită din priviri să continui.

Ies din apa suitorului în încăperea marelui lac verde în care gondola egipteană mă așteaptă. Nefertiti e neschimbata: „E din ce în ce mai greu pentru tine Ben. Șarpele a fost Amin preotul căruia nu-i convine că te amesteci în planurile lor. Tu vrei să repara cursul natural al creației.”

Acum mi-aduc aminte că printe toți curtenii faraonului genetic modificați în fel și chip în funcție de necesitățile existențiale lumii materiale era și acest prelat cu chip de șarpe. Înfiorător!

Am lăsat echipamentul în grijă lui Poseidon la marginea lacului verde din suitor întrebându-mă în gând care or fi ceilalți morți. Am îmbrăcat suita oficială și am început plutirea înspre Palatele Egiptului.

Ce avem în minele de uraniu ale Ciudanoviței e o mină de călătorit în timp adusă aici din Egiptul antic acum 20 de mii de ani plonjată din spațiu și implantată în adâncimea locului prin căderea sa meteorică. Voi sunteți poporul nostru refugiat la poalele Carpaților după dezgheț sub protecția Soarelui, a Marelui Zeu Zamolxes, a Marelui Lup. Am încercat prin Nicola Tesla să reluăm contactul cu voi însă am fost interferați de Întuneric. Tu ești acum noul nostru drum; Drum Nou, drumul minelor. Nicola a pățit la fel cu energia electrică dată gratuit pământului, blocată de finanțatorul sau care nu a fost de acord dacă el Amin nu o poate monitoriza/taxa. Dacă omul vrea să-și ierte păcatele care normal sunt cărate în moarte pentru înalta judecată, Amin le-a promis să-i absolve de ele ca intermediar al Creatorului printr-o taxă în bani. De asta intervine acum în intenția noastră de a repara lucrurile.

Amin trage acum sforile vestului și îl contaminează împotriva sufletului cu idei criminale și autodistructive. O civilizație creată pe umerii gigantilor antici (ni se tot spune). De ce toate luminile și ideile vieții ne vin de pe tăblițele cuneiforme, de pe pereții Egiptului, Persiei, Asiriei, Siriei, Iraqului, Iranului, îndepărtatei Indii și a Chinei și chiar a popoarelor continentelor americane vechi, cum ar fi Aztecii?

Toți acești primitivi cu alte credințe decât cele moderne și-au croit drumul înțelepciunii dar le-ai refuzat credință. Ați luat doar bucățelele care v-au satisfăcut pofta de pe masă, precum prăjituri, fructe și alte bomboane, nerespectând ritualul dezvoltat de mii de ani al mesei și ați făcut în pantaloni. De ce? Pentru că ai refuzat să accepți tradiția dezvoltată cu sfințenie de strămoși. Există un ritual, un proces, o evoluție sănătoasă a lucrurilor. O normalitate stabilită de mii de ani transmisă din generație în generație pentru a funcționa sănătos, în creștere continuă spre împlinire și satisfacție în trup și suflet divină.

Voi procedați, ca și cum ați găsit o Biblie antică din care smulgeți doar paginile care vă plac și apoi încercați să deschideți broasca ușii vieții precum hoțul care se trezește nepregătit înăuntru băncii înconjurat de capcane. Sau un alt exemplu e să scoți afară din țară pe bucăți părți care îți plac dintr-un motor și să uiți instrucțiunile de asamblare.

Toți înțelepții lumii de azi pe care îi menționăm în școlile noastre; Montegue, Volter, Homer, Plato, Pitgora, Aristotel, Tomas Jeferson etc. s-au inspirat din înțelepții antici de pe inscripțiile vechi persane și musulmane chiar dinainte de potop. De unde altundeva te poți inspira dacă nu

din trecut, de la civilizațiile de atunci care aveau ritualuri ridicate moral și sofisticat organizate și administrate cu valori etice înalt-umane.

Gondola a aterizat în față palatului. A aterizat suplu precum o lebădă. E construită din papirus. E un cer albastru curat și nici o adiere de vânt. Totul e în marmură albastră și sculpturi din abanos și pietre nestemate. O simt aproape pe Nefertiti, e ca și cum am fi acelaș trup. Doar iradiat poți simți forța iubirii soarelui. Mă simt un pic la nelocul meu fiind lipsit de îmbrăcămintea mea modernă. Nefertiti simte. Mă privește în ochi și continuă:

„Ce numește vestul sau voi modernitate este simplu o deformație bolnav adaptată și inferior construită din bucăți furate și adaptate dintr-o versiune a civilizației existente în lumea soarelui cu sute de mii de ani înaintea voastră. Diferența fiind că la antici a lucrat, era coerentă, înțeleasă și practică cu succes.” „Cum așa?” „Vezi, Ben.” Voi ați luat concepte care v-au ajutat să treceți răul/râpă fără ca să lăsați în urma voastră un pod trainic pentru generațiile din urmă. Elemente care ți-au permis să rămâi ce ești. Să nu mai depui efort, să faci mușchi, să te maturizezi. Să devii înțelept. Să te civilizezi. Te-ai mulțumit că ți-a permis să pretinzi că te-ai deșteptat. Pentru că „libertate individuală” sună mai sofisticat decât „nerușinat” și poți pretinde că ești șmecher. Poți face pe deșteptul cu celălalt. Se aude mai șmecherește decât „imoral” sau „iresponsabil”. Sau „irelevant social”. „Piață liberă” se aude mult mai șmecher decât „sistem feudal”. Eu și Corin, azi Reverend Onorabil, doi noi refugiați din '79-'80, vecini la linie, menționăm la Philips în Clyton unde lucrăm că aici în vest se transpiră cu lacrimi de sânge nu ca-n comunism cu lacrimi de apă chioară. Înrobire altoită.

Atâta timp cât folosești aceste cuvinte elevate poți rămâne la fel de exploator și bătăran salbatic, violent dar „modern”. Și atâta timp cât deții un anumit nivel de prosperitate poți rămâne în acest joc/circ pentru o perioadă mai îndelungată. Dar dacă prosperitatea scade, se deteriorează, dintr-o dată vei observa cât de civilizată ești. Cât de mult ai progresat în maturitate și creștere a înțelegerii.

Dacă nivelul de trai se scumpește și calitatea vieții tale scade, femeia te părăsește pentru un altul. Se prostituează imediat, iar tu bărbatul modern devii violent. Te războiești cu toată lumea și dai foc la tot și devii exact ca pe vremuri: un animal. Când stăpânii de sclavi și pământ întorceau armele împotriva muncitorilor lor. Întorceau biciul și te biciuiau Ben. „Realizez impactul.” Și abia atunci vei înțelege cu adevărat ce înseamnă, ce este civilizația ta. Sau în ce crede societatea în care trăiești. Și nu este Modernismul, Libertatea și nici Democrația de vină ci prădătorii și înrobirea maselor, exploatarea și forța brutală; „Fă, ce-ți poruncesc!” este ierarhia cruzimii la ce s-a ajuns. Se vor abuza și exploata de la mic la mare; bogat pe sărac, înțelept pe prost, puternic pe slab, alb pe negru, bărbat pe femeie, nativ pe emigrant și abia apoi va urma o trezire violentă așa cum le zice Celente pe „tube”: „când va ajunge cuțitul la os și va curge sângele-n stradă și veți pierde tot, atunci veți sari”. Și se vor trezi toți acei care au crezut că trăiesc într-o civilizație avansată.

Și ce se va întâmpla după?

Vom realiza că nu sunt Iliescu, Băsescu, Iohannis sau Ceaușescu de vină pentru prăbușirea noastră.

Mai am o întrebare: Ce a vrut să spună Poseidon cu cifra 27 când a înfurcat șarpele? Că în minele din Ciudanovița sunt îngropate mai mult de unsprezece suflete.

Nu cred. S-ar fi aflat.

Cât de naivi sunteți! Era cea mai bună mașinărie de ascuns rivali. KGB-știi au fost ași în domeniu. În ele intrau puscăriași și securiști, iar printre „ei” amestecați, cine-i mai număra printre vergele – nu mai ieșeau din mină.

Se aud bătăi în ușă. Îngândurat. Cine-o fi?

Putin ! se auzi. Și nici măcar nu știu karate.

